

İMKÂNSIZLIK SANATI

Steven Kotler

Çeiren: Serin Üçer

İMİKÂNSIZLIK SANATI

Translated from the English language edition of The Art of Impossible: A Peak Performance Primer originally published by HarperCollins Publishers. Original English language Copyright © 2021 Steven Kotler. Turkish translation Copyright © 2023 by Sola Unitas. All rights reserved.

Tüm hakları saklıdır. İngilizce orijinali HarperCollins Publishers tarafından “The Art of Impossible: A Peak Performance Primer” adıyla yayımlanmıştır. Bu eserin çeviri sorumluluğu Sola Koç, Eğ. Dan. Hiz. A.Ş.’ye aittir. Bu kitabın hiçbir bölümü yazılı izin alınmadan kopyalanamaz ya da çoğaltılamaz.

SOLA UNITAS - SOLA KIDZ

Fetih Mah. Tahralı Sok. Kavakyeli İş Merkezi No: 7/E İç Kapı No:16
Ataşehir/İSTANBUL

Telefon: 0212 939 76 52 - E-posta: solaunitas@solaunitas.com

www.facebook.com/solayayinlari

www.twitter.com/solaunitas

www.instagram.com/solaunitasyayinlari

www.instagram.com/solakidz

<https://kitap.solaunitas.com>

ISBN: 9786256811119

Yayıncı Sertifika No: 45798

1. Baskı: İstanbul 2023

İmtiyaz Sahibi: Umut Kısa

Genel Yayın Yönetmeni: Buket Konur

Çeviren: Serin Üçer

Editör: Ayşegül Yazmacı

Redaksiyon: Ogün Özdemir

Son Okuma: Buket Konur

Mizanpaj: Özlem Yıldız

Kapak Tasarımı: Gülnur Gözübek

Orijinal Adı: The Art of Impossible: A Peak Performance Primer

BASILDIĞI YER

Kaplan Ofset

Davutpaşa Caddesi, Güven İş Merkezi C Blok No: 279-280 İstanbul

Sertifika No: 44367

© Bu kitabın tüm yayın hakları Sola Koç, Eğ. Dan. Hiz. A.Ş.’ye aittir. Yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen hiçbir yolla kopya edilemez, çoğaltılamaz ve dağıtılamaz.

İMİKÂNSIZLIK SANATI

STEVEN KOTLER

Çeviren: Serin Üçer

İÇİNDEKİLER

GİRİŞ: İMKÂNSIZ İÇİN BİR FORMÜL

BÖLÜM 1: MOTİVASYON

1 MOTİVASYONUN ŞİFRESİ ÇÖZÜLDÜ.....	21
2 TUTKU TARİFİ.....	32
3 TAM İÇSEL YIĞIN.....	42
4 HEDEFLER.....	54
5 CESARET.....	63
6 VAHŞETE HAZIR OLMA.....	96

BÖLÜM 2: ÖĞRENME

7 İMKÂNSIZIN BİLEŞENLERİ.....	101
8 BÜYÜME ZİHNİYETLERİ VE DOĞRULUK FİLTRELERİ.....	103
9 OKUMANIN GETİRİŞİ.....	107
10 NEREDEYSE HER ŞEYİ ÖĞRENMEK İÇİN ÇOK KOLAY OLMAYAN BEŞ ADIM.....	111
11 BECERİNİN BECERİSİ.....	125
12 DAHA GÜÇLÜ.....	128
13 DUYGUSAL ZEKÂNIN 80/20'Sİ.....	131
14 SÜPERMEN'E GİDEN EN KISA YOL.....	139

BÖLÜM 3: YARATICILIK

15 YARATICI AVANTAJ.....	147
16 YARATICILIĞI HACKLEMEK.....	160
17 UZUN VADELİ YARATICILIK.....	175
18 YARATICILIĞIN AKIŞI.....	187

BÖLÜM 4: AKIŞ

19 ŞİFRE ÇÖZÜCÜ YÜZÜK.....	191
20 AKIŞ BİLİMİ.....	196
21 AKIŞ TETİKLEYİCİLERİ.....	211
22 AKIŞ DÖNGÜSÜ.....	234
23 ŞİMDİ HEP BİRLİKTE.....	246

SONSÖZLER.....	255
----------------	-----

TEŞEKKÜR.....	256
---------------	-----

NOTLAR.....	259
-------------	-----

Giriş:

İmkânsız için Bir Formül

Aşırı Yenilikçilik

Bu kitap, imkânsızı başarmak için gerekenler hakkındadır. Gerçek anlamda, bu, mantıksız kişiler için pratik bir kılavuz kitabıdır. Özellikle kendi performansı için tamamen irrasyonel standartlara ve hayatı için tamamen mantıksız beklentilere sahip olanlar için tasarlanmıştır.

Tanımlar yardımcı olur.

Burada kullandığım anlamıyla imkânsız, bir tür son derece yenilik anlamına gelir.

İmkânsızı ele alanlar yalnızca maddede değil, aynı zamanda zihinde de yenilik yapıyorlar. Bir kategori olarak imkânsız, daha önce hiç yapılmamış olan ve çoğu insanın asla yapılamayacağına inandığı her şeydir. Bunlar, hem yeteneklerimizi hem de hayal gücümüzü aşan başarılarıdır. Bu başarılar hayallerimizin ötesinde, en somut anlamıyla yer alırlar. Paradigma değiştiren, çığır açan buluşlardır. Dört dakikalık mil süresi. Ay'a yapılan yolculuklar. Bu kategoriyi büyük "İ" İmkânsız olarak adlandırın.

Ancak küçük "i" imkânsız da var. Aynı kurallar geçerlidir çünkü bunlar hâlâ yeteneklerimizin ve hayal gücümüzün ötesinde olan şeylerdir; sadece farklı bir ölçekte. Küçük "i" imkânsızlar, bizim için imkânsız olduğuna inandığımız şeylerdir. Bunlar, en azından bir süre için, hiç kimsenin, -kendimizi de içeren- başarabileceğimizi hayal etmediği başarılarıdır.

Cleveland, Ohio'da büyürken yazar olma isteğim küçük "i" imkânsızdı. Günlük olarak kalem kâğıda dokunmanın dışında, nasıl ilerleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Hiçbir yazarı tanıımıyordum. Yazmak isteyen hiç kimseyi tanıımıyordum. A'dan B'ye seçilebilir bir yol yoktu. İnternet yoktu, az sayıda

kitap vardı, soru sorulacak kimse yoktu. Bu, kendi özel küçük “i” imkânsızımdı.

Bu doğrultuda, sevdiğiniz işi yaparak nasıl para kazanacağını bulmak da başka bir küçük “i” imkânsızdır. Aynı şekilde yoksulluktan kurtulmak; derin travmayı yenmek, başarılı bir girişimci, CEO, sanatçı, müzisyen, komedyen veya sporcu olmak veya yaptığınız işte genel olarak dünya çapında bir uzman olmak da öyledir. Bu başarılar arasındaki ortak nokta nedir? Noktalar arasında net bir yol yoktur ve istatistiksel olarak başarının çok düşük olasılıkları vardır.

Ancak, gizli bir sır yok. Bu konuyu onlarca yıl boyunca araştırırken ve insanları bu olasılıkları aşmaları için eğitirken, defalarca aynı dersi öğrendim: Hayatınızı küçük “i” imkânsızları başarmaya adarsanız, bazen yol boyunca büyük “İ” imkânsızını da başarabilirsiniz.

Bu nedenle, bu kitap büyük “İ” İmkânsızı başaran insanlardan öğrenilen derslere dayanıyor olmasına rağmen, aslında küçük “i” imkânsızları başarmaya ilgi duyan herkes tarafından kullanılmak üzere tasarlanmıştır. Ancak bununla birlikte, küçük “i” imkânsız herkes için olmayabilir.

Kişisel gelişim ile imkânsızı takip etmek arasında önemli bir fark vardır. İkincisi önemli ölçüde daha tehlikeli ve çok daha az eğlenceli olabilir. Bildiğim kadarıyla, gerçek mükemmelliği takip etmenin duygusal zorluğundan daha zor olan tek şey, gerçek mükemmelliği takip etmemenin duygusal zorluğudur. Ve açık olmak gerekirse, bu, mutlu ya da üzgün bir kitap değildir. Bu konuları ele alan birçok başka kitap var ancak amacımız doğrultusunda, mutlu ya da üzgün olmak, imkânsızı başarmak veya başaramamak yolunda sadece yaşanan şeylerdir.

Daha anlamlı, genellikle daha hoş anlamına gelmez. Bunu zor yoldan öğrendim. İmkânsızı başarmak için gerekenleri sorgulamaya gazetecilik kapısından girdim. 1990’ların başlarında gazeteci oldum. O zamanlar, eylem ve macera sporları -kayak, sörf, snowboard, paraşütle atlama, dağcılık gibi- halkın ilgisini

çekmeye başlıyordu. The X Games başlıyordu, The Gravity Games de. Ulusal medya da bu hikâyeye ilgi göstermeye başlamıştı.

Ancak o zamanlar, bu sporlar hakkında çok fazla bilgi sahibi olan gazeteci yoktu. Bu, yazabilir ve sörf yapabilirsiniz veya yazabilir ve kayak yapabilirsiniz veya yazabilir ve dağ tırmanabilirsiniz iş vardı demekti. Kesinlikle bu işleri çok iyi yapmıyordum ama bu sporlara ilgi duyuyordum ve işe ihtiyacım vardı. Bu nedenle editörlerime yalan söyledim ve profesyonel sporcuları dağlarda ve okyanusların ötesinde kovalamak için bir sonraki on yılı daha iyi geçirmek için yeterince şanslıydım.

Profesyonel bir sporcu değilseniz ve tüm zamanınızı profesyonel sporcuları dağlarda ve okyanuslarda kovalayarak geçiriyorsanız, bir şeyleri kırarsınız. Ben çok şey kırdım; iki paramparça başparmak, iki kırık köprücük kemiği, üç yırtık rotator manşet, dört kırık kaburga, her iki kolum, altı parçaya ayrılmış bileğim, her bir diz kapağım, bacaklarımda altmış beş kırık, kuyruk kemiğim ve egom.

Dediğim gibi, imkânsız kovalamanın bir bedeli vardır.

Peki tüm bu kırılmışlığın gerçek dünyada karşılığı neydi?

Ne olurdu? Dışarıda takılırdım, şunu ya da bunu çekerdim, sonra birkaç ay kanepede oturmak zorunda kalırdım. Ama döndüğümde gördüğüm ilerleme göz kamaştırıcıydı.

İnanılmazdı. Ve bu hiç mantıklı gelmiyordu.

Üç ay önce kesinlikle imkânsız olduğu düşünülen -hiç yapılmamış, hiç yapılmayacak- işler sadece yapılmakla kalmıyor, üzerinde tekrar tekrar çalışılıyordu. Snowboard efsanesi Jeremy Jones, “Beyin karıştırıcıydı,” diye açıklıyor.¹ “Sabah imkânsız olan şeyler akşam mümkün oluyordu. Hem de kelimenin tam anlamıyla. Şiddetle bağlı kalınan kurallar, aksiyon sporlarının başlangıcından beri yürürlükte olan kurallar ve bunu yapmayın çünkü ölürsünüz gibi kurallar, günlük ve bazen de saatlik olarak değişiyordu.”

Örneğin sörf, geçmişi bin yıl öncesine dayanan eski bir etkinliktir. Bu sürenin çoğunda ilerleme son derece yavaş olmuştur.

Sporun ilk icat edildiği M.S. dördüncü yüzyıldan 1996 yılına kadar geçen bin yıl içinde, şimdiye kadar sörf yapılan en büyük dalga yirmi beş fitti.² Bunun üzerindeki her şey, insan olasılığının ötesinde kabul ediliyordu. Pek çok insan, sörfçülerin yirmi beş fitten daha büyük dalgalara kürek çekmesini fizik kanunlarının yaskladığını düşünüyordu.³ Oysa bugün, sadece yirmi beş yıl sonra, sörfçüler rutin olarak altmış fit yüksekliğindeki dalgalara kürek çekiyor ve yüz fitin üzerindeki dalgaları geçiyorlar.⁴

Bu kitabın başında imkânsız bir tür aşırı yenilik olarak tanımladığımda kastettiğim tam olarak buydu. Sörfte ve neredeyse diğer tüm aksiyon sporlarında bu kadar çok aşırı inovasyonun ortaya çıktığını gördüğümde, bu kesinlikle dikkatimi çekti ama sadece bariz nedenlerden dolayı değil.

Elbette, bu sporcular rutin olarak imkânsız başarıyorlardı ve bu kesinlikle bir açıklama gerektiriyordu. Ancak daha da önemlisi, bu sporculardı.

1990'ların başında, aksiyon ve macera sporları sporcuları, pek çok doğal avantajı olmayan ve son derece kabadayı bir gruptu. Tanıdığım insanların neredeyse tamamı son derece zor geçmişlerden ve pek çoğu da parçalanmış ailelerden geliyordu. Zorlu bir çocukluk geçirmişlerdi. Çok az eğitim almışlardı. Neredeyse hiç paraları yoktu. Yine de işte buradaydılar, şaşırtıcı derecede düzenli bir şekilde, imkânsızın içinden geçiyorlar ve bu süreçte türümüzün sınırlarını yeniden tanımlıyorlardı.

“Gazetecilik,” derdi eski editörlerimden biri, “dünyanın en iyi işidir çünkü zaman zaman kendinizi tarihle aynı yatakta bulursunuz ve bu yakınlaşma, gittikçe tuhaf bir hâl alır.”

Bu da o zamanlardan biriydi.

Arkadaşlarınızla takılmanın nasıl bir his olduğunu tarif etmek neredeyse imkânsız -hani şu dün gece birlikte çıktığınız, on bir şat tekila içtiğiniz, bir ons ot çektiğiniz, asit attığınız, kayak

alanının otoparkının arkasına park etmiş eski bir okul otobüsünün yan tarafına dev bir kayakla atlayış yaptığınız, otobüsün üzerine büyük miktarda benzin döktüğünüz arkadaşlarınızla; o enayiye ateşe verdiler, kayaklarını taktılar, birisinin eski Chevy pikabını kullanarak birbirlerini buzlu otoparktan geçirdiler ve cehennemden üzerinden en iyi çıplak ters taklayı atacak kişiye verilecek beş doları kazanmak için saatte elli milin üzerinde bir hızla atlayışa geçtiler- çünkü bilirsiniz, bir kayak kasabasında kira ödemek kolay değildir.

Ve ertesi gün, aynı arkadaşlar dağlara çıkar ve kayıtlı tarih boyunca hiç yapılmamış ve kimsenin yapılacağına inanmadığı bir şeyi yaparlardı. Thomas Pynchon, “Bu sihir,” diye yazmıştı.⁵ “Elbette ama ille de fantezi olması gerekiyor.”

Bunun neden olduğunu, nasıl olduğunu ve -muhtemelen yanan okul otobüsleri olmadan- benim ya da sizin için gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini anlamam gerekiyordu. Başka bir deyişle, formül için çaresizdim. Ayrıca bir formül olduğuna da oldukça ikna olmuşum. Böyle hissediyordum çünkü her ne kadar bu başarılar akıl almaz olsa da, bu benim aklımın ilk kez bükülüğü değildi.

KÜÇÜK KARDEŞİM SİHİRLİ DEĞİLDİ

İmkânsızı ilk gördüğümde dokuz yaşındaydım. Yıl 1976'lıydı, iki yüzüncü yıldönümüydü ve imkânsızı sunan kişi küçük erkek kardeşimdi. O, yedi yaşındaydı.

Öğleden sonraydı. Kardeşim bir arkadaşının evinden eve gelmiş, anneme merhaba demiş ve çamurlu kotunun cebinden parlak kırmızı bir sünger top çıkarmıştı. Yaklaşık bir santim çapında ve itfaiye arabası rengindeydi.

Topu sağ elinin parmak uçlarında tutarak sakince sol eline yerleştirdi, yumruğunu topun etrafında sıkı ve herkesin görmesi için artık kapalı olan elini havaya kaldırdı. Birinden -belki ben, belki annem- üflemesi istendi. Bu onuru annem kazandı.

Sonra kardeşim parmaklarını açtı ve aklımı başımdan aldı. Top gitmişti. Yani puf. Gitmişti.

Kardeşimin imkânsız başarılarından oldukça emindim.

Elbette birçokları için kaybolan bir sünger top o kadar da iyi bir numara sayılmaz. Ama ben dokuz yaşındaydım ve daha önce hiç prestidigitasyon görmemiştim. Bu koşullar altında, “Şimdi görüyorsun, şimdi görmüyorsun.” gerçekten şaşırtıcı bir deneyimdi.

Ve iki açıdan şaşırtıcıydı.

Birincisi ve bariz olan: O lanet top gitmişti. İkincisi ve biraz daha az bariz olanı: Küçük kardeşim sihirli değildi.

Bundan emindim. Birlikte yaşadığımız yedi yıl boyunca yaptığı hiçbir şey fizik kurallarına aykırı olmamıştı. Kazara havaya yükselme olmamıştı ve babamın en sevdiği kahve fincanı kaybolduğunda kimse kardeşimi onu başka boyutlara ışınlamakla suçlamamıştı. İmkânsız başarıya olsa da, kardeşim sihirli değilse, bunun bir açıklaması olmalıydı. Belki bir beceri seti. Belki bir süreç.

Bu şaşırtıcı bir farkındalıktı. İmkânsızın bir formülü olduğu anlamına geliyordu.

Ve şimdiye kadar istediğim her şeyden daha çok, bu formülü bilmek istiyordum. Bu da daha sonra neler olduğunu açıklıyor.

Prestidigitasyon çalışmaya başladım. Kart numaraları, bozuk para numaraları, hatta şu lanet sünger toplar. On bir yaşına geldiğimde, yerel sihir dükkânı Pandora'nın Kutusu'nda yaşıyordum. Ve Pandora'nın Kutusu'nda bir sürü imkânsız şey gördüm.

1970'lerde sihirbazlık altın çağını yaşıyordu. En iyi sihirbazlar, rutin olarak turneye çıkar ve anlayamadığım nedenlerden dolayı Cleveland, Ohio'da dururlardı ki tüm bunlar orada oldu. Bu saçma bir şanstı. Bu, er ya da geç, o dünyada herhangi biri olan herkesin benim dünyama geldiği anlamına geliyordu. Sonuç olarak, imkânsız yakından ve her zaman görmem gerekiyordu.

O yılların en önemli dersi, bir numara, ön tarafta ne kadar akıl almaz derecede imkânsız görünürse görünsün, arka tarafta her zaman anlaşılabilir bir mantığının olduğuydu. İmkânsızın her zaman bir formülü vardı ve -daha da tuhafı- kendimi zorlarsam o formülü öğrenebilirdim. Sihirbazlıktaki ilk akıl hocalarımın birinin dediği gibi: “On yıllık pratikle çok az şey imkânsızdır.”

Aynı akıl hocası, tarihin imkânsızlarla dolu olduğunu belirtmekten hoşlanırdı. Geçmişimiz, bu unvana sahip fikirler için bir mezarlıktır.

İnsanın uçması çok eski bir hayaldir. İlk kanatlı insan mağara çiziminden, Wright kardeşlerin Kitty Hawk’ı fırlatarak rekorlar kitabına girmesine kadar geçen süre beş bin yıl sürdü ama orada durmadık. Sırada transatlantik uçuş, ardından uzay uçuşu, sonra da Ay’a ilk iniş vardı. Her seferinde, birileri formülü bulduğu için imkânsız mümkün hâle geldi. “Elbette,” dedi akıl hocam, “formülü bilmiyorsan sihir gibi görünür. Ama artık daha iyi biliyorsun.”

Öyle ya da böyle, bu fikirler beni hiç terk etmedi.

Böylece, aksiyon sporları sporcuları düzenli olarak imkânsız başarılar sergilemeye başladığında, bir formül olduğunu varsaydım. Ayrıca bunun öğrenilebilir olduğunu da varsaydım. Tabii ki bu varsayımın bedelini kırık kemikler ve hastane faturalarıyla ödedim. Aslında, bu sporcuların imkânsız nasıl başardıklarını anlamadan çok önce, bu sporcuların peşinden koşmayı bırakıp imkânsız nasıl başardıklarını anlamaya çalışmazsam çok uzun yaşamayacağımı fark ettim.

Bu yüzden bu soruya olan takıntımı başka alanlara da taşıdım. Sanatta, bilimde, teknolojiye, kültürde, iş dünyasında, akla gelebilecek hemen her alanda formülün peşine düştüm. Bireylerin, kuruluşların, hatta kurumların oyunlarını önemli ölçüde yükseltmeleri için ne gerekir?

Paradigma değiştiren atılımlara ulaşmak için ne gerekir?

“Her birimiz, şimdi ve burada olağanüstü olma kapasitesine sahibiz. Bu kapasite yalnızca kendimizi yeteneklerimizin sınırına doğru zorladığımızda ortaya çıkar. Konfor alanımızın çok ötesinde, kim olduğumuzu ve ne olabileceğimizi bulduğumuz yer burasıdır. Başka bir deyişle, imkânsızı başarıp başaramayacağınızı keşfetmenin tek gerçek yolu imkânsızı başarmaya çalışmaktır.”

İmkânsız olanı başarmak için ne gerekir? Sınırlarımızı geçmek, beklentilerimizi aşmak ve en büyük hayallerimizi en yeni başarılarımıza dönüştürmek için ne yapmalıyız?

Çok satan yazar ve en yüksek performans uzmanı Steven Kotler, atletler, sanatçılar, bilim adamları, CEO'lar ve daha fazlasının sırlarını açıklıyor ve bize yeteneklerimizin ötesine nasıl uzanabileceğimizi öğreterek imkânsız gibi görünen hayalleri hepimiz için çok daha ulaşılabilir hâle getiriyor.

Bildiğimizden çok daha fazlasını yapabiliriz. *İmkânsızlık Sanatı*'nın merkezindeki mesaj budur. Sınırları zorlamayı ve olağanüstü başarıları mümkün kılan insan potansiyelini keşfetmeye odaklanan ilham verici olan bu eser, insanların genellikle imkânsız olarak gördükleri hedeflere nasıl ulaşabileceklerini ve sıradışı başarıların arkasındaki bilimsel ve psikolojik prensipleri ele alıyor.

İlham verici ve hevesli, uygulanabilir ve erişilebilir; *İmkânsızlık Sanatı*'yla, en yüksek performansınız için nasıl ilerleyeceğinizi anlayacak ve hayatınızın olumlu yönde nasıl değişip geliştiğine tanık olacaksınız.